

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 77. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593259872/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

have Skjønheden af at være et gammelt Folk og Fordelen af at være et ungt Folk. Den store Fortid vil formodentlig til Tidernes Ende forhindre de fleste Danske fra at betragte deres politiske Samtid og Omgivelser med den fornødne Nøgternhed. Jeg kjender intet andet Land, hvor der er saa megen Poesi i Politiken, og undrer mig aldeles ikke over, at Bladene saa ofte behandle Politiken paa Vers. Snarere undrer det mig undertiden, at de ledende Statsmænd ikke tale paa Vers.⁶

En anden Gang sagde han:

»Det er ganske sikkert et prægtigt Folk, med en Livlighed og en Cultur, som maaskee finder sin Forklaring i, at Landet er saa lidet, men som andre Folk kunne misunde det. Det er dog virkelig Tegn paa Cultur og Humanitet, at den absolute Konge har kunnet afgive næsten hele sin Magt og omgive sig med et folkeligt Parlament, mest valgt af Bønder, der for halvfjerdssindstyve Aar siden vare Trælle, og at det gaar saa ordenlig til i det Indre. Jeg tilstaaer, at jeg ikke er nogen Ven af demokratiske Tilstande og ogsaa i dette Land seer betænkelige Symptomer; men det Tegn paa Cultur maa jeg tage Hatten af for.«

Engang mødte jeg ham paa Slotspladsen, og uden Indledning brød han frem med en Tanke, som rimeligvis i det Øieblik havde sysselsat ham: »Det er svært, som de her løbe efter Dingeldange!! Jeg har seet et Væddeløb mellem to store Mænd. Vi Andre vil ogsaa nok have en Orden, men vi kan undvære den; vi pynte den ligesaa meget, som den pynter os.«

Imidlertid var hans Opgave med mig en ganske anden end at gjøre mig til Fortrolig for sine politiske Stemninger, Skuffelser o.s.v. Medens jeg naavt troede, at han saagodtsom havde forelsket sig i mig, havde han den Hensigt at anvende mig til bestemt, praktisk Brug, men vidste længe ikke, hvordan han skulde gribe Sagen an. Da han hyppig reiste bort, var jeg snart vænnet til at betragte ham som et forbigaaende Bekjendskab, og selv om dette ikke havde været, vilde jeg dog næppe have talt synderlig til ham om mine personlige Forhold. Vel var jeg for ung og for lidet verdensklog til at vide, hvilken Fordel det er at kunne tie; men jeg havde ingen Trang til at tale; hvad jeg egenlig bar paa, var mig for kostbart til at give hen. Han maatte derfor føle sig for og rykkede kun med største diplomatiske Forsigtighed frem med det, han havde paa Hjerte. Hans Søn skulde